

Cartea vieții

În Scriptură se vorbește în mod repetat despre cărți în sens figurat. Duhul Sfânt folosește această imagine doar pentru a ne face mai ușor de înțeles nouă, copiilor oamenilor, gândurile asociate cu ea. Dumnezeu totuși nu are nevoie de o carte reală pentru a stabili, pe baza însemnărilor din ea, dacă cineva este mântuit sau nu. El nu este ca un om care are nevoie de „cărți”, pentru a nota numele debitorilor săi și valoarea datoriilor lor. Dumnezeu ne vorbește adesea în imagini și parabole, pentru ca chiar și cei simpli să poată înțelege sensul cuvintelor Sale.

Deoarece în mai multe locuri din Scriptură se vorbește despre *ștergerea* din cartea lui Dumnezeu sau din cartea vieții, s-a pus întrebarea dacă *toți* oamenii sunt înscrși în această carte la naștere sau dacă, *înainte* sau chiar *la* crearea omului, numele tuturor au fost înscrise în ea, conform omniscienței lui Dumnezeu, pentru ca mai târziu, în funcție de comportamentul fiecăruia, fie să rămână în carte, fie să fie șterși din ea. Această idee nu necesită probabil nicio combatere. Căci peste întreaga omenire ca atare stă inscripția „moarte”, nu „viață”. Judecata lui Dumnezeu este: „Moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit” (Romani 5.12).

Dacă cercetăm sensul imaginii noastre, putem spune că ea are o semnificație generală, mai largă și (mai ales în Noul Testament) o semnificație limitată, mai restrânsă. În primul caz, ea este legată de poziția religioasă exterioară, de mărturisirea de credință a unei persoane, fie ea iudeu sau creștin, iar în al doilea caz, de hotărârile lui Dumnezeu *de la* întemeierea lumii sau *înainte de* întemeierea lumii. În primul caz, seamănă cu un registru oficial de nume, în care se pot face înregistrări și ștergeri, un registru care servește în anumite ocazii ca document sau dovadă, de exemplu pentru a stabili dreptul persoanelor înregistrate de a efectua o anumită acțiune (alegere sau altele asemenea). În al doilea caz, seamănă mai mult cu un document fix, care nu poate fi modificat și nu poate fi interpretat. În orice caz, însă, are de-a face cu poziția *religioasă* a oamenilor față de Dumnezeu, astfel încât aplicarea cuvântului la *toți* oamenii, fără deosebire, pare deja exclusă prin aceasta. Numele păgânilor, musulmanilor, ateilor etc. nu ar putea apărea niciodată în „carte”, nici în sensul său restrâns, nici în sensul său larg. Toți aceștia nu se află nici pe terenul confesiunii iudaice, nici pe cel al confesiunii creștine.

Auzim pentru prima dată despre o carte în sens figurat în Exodul 32.30-33, unde Moise mijlocește pentru poporul său iubit, după ce acesta a făcut vitelul de aur, și îi spune DOMNULUI [Iehova], cu inima îndurerată: „Și acum, dacă le vei ierta păcatul ..., iar dacă nu, șterge-mă, Te rog, din cartea Ta pe care ai scris-o”, la care primește răspunsul: „Pe cel care a păcătuit împotriva Mea, pe acela îl voi șterge din cartea Mea”.

În acele zile, Dumnezeu alesese dintre toate popoarele pământului *un* popor (Israel) ca să fie al Său, iar numele celor care aparțineau acestui popor erau scrise în cartea DOMNULUI [lui Iehova] – fie că era drept sau nedrept, rămânea de văzut. Înainte de aceasta, nu auzim niciodată vorbindu-se despre o „carte”. Din istoria lui Israel știm că doar o mică parte a poporului se temea cu adevărat de Dumnezeu. „Nu toți cei din Israel *sunt* Israel; nici nu *sunt* toți copii, pentru că sunt sămânța lui Avraam”, scrie Pavel epistola către Romani (Romani 9.6,7). Circumcizia și descendența din Avraam nu dădeau încă dreptul la o legătură adevărată cu Dumnezeu. Pentru aceasta era nevoie de credință personală și de naștere din nou, și relativ puțini au ajuns la această credință. Numele acestor puțini s-au dovedit, la fel ca rămășița credincioasă din Israel la sfârșitul zilelor, „înscrise pentru viață” (compară cu Isaia 4.3), numele lor nu au fost șterse. Dar toate numele celor care au rămas în necredință sau chiar au înaintat în ateism evident au fost șterse. „Pe cel care a păcătuit împotriva Mea, pe acela îl voi șterge din cartea Mea.”

Aceeași idee o întâlnim în Psalmul 69.28, unde Duhul lui Hristos, care vorbește prin David, izbucnește în cuvinte cu privire la cei batjocoritori și cruzi fără de Dumnezeu care înconjurau crucea de pe Golgota: „Să fie șterși din cartea vieții și să nu fie înscrși cu cei drepti!” Printre acești oameni se aflau cărturari, farisei, mari preoți și alți conducători ai poporului, cunoscuți și respectați pentru poziția lor religioasă; dar numele lor nu se vor găsi în cartea lui Dumnezeu, la fel cum nici numele profeților mincinoși din vremea lui Ezechiel nu urmau să fie „înscrise în cartea casei lui Israel” (compară cu Ezechiel 13.9). Numai cei „care vor fi găsiți scriși în carte” vor fi „în acel timp” mântuiți și salvați (compară cu Daniel 12.1).

În Noul Testament auzim o singură dată despre „ștergerea din cartea vieții”, și anume în Apocalipsa 3.5. Și aici trebuie să interpretăm expresia la fel ca în pasajele discutate până acum. Scrisoarea deschisă către Sardes ne prezintă creștinismul mărturisitor, care are numele că trăiește, dar este mort (Apocalipsa 3.1). În mijlocul ei există câțiva credincioși adevărați și fideli, dar marea majoritate nu are viață divină – mulți dintre ei sunt poate oameni evlavioși și conștiincioși în aparență, chiar apărători zeloși ai religiei lor, astfel încât numele lor ocupă un loc de onoare pe pământ – dar, cu regret, deși dau impresia că au viață și s-ar putea crede că numele lor se află în cartea vieții, ele nu sunt „înscrise cu cei drepti”. Ei nu fac parte dintre cei despre care Domnul spune: „Învingătorul va fi îmbrăcat în veșminte albe și nicidecum nu-i voi șterge numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Săi”.

Deoarece în Noul Testament este vorba, în mod firesc, despre mărturisirea *creștină*, pe lângă păgâni, mahomedani, negatori ai lui Dumnezeu etc., nici iudeii nu sunt luați în considerare, desigur. „Cartea” din pasajul tocmai analizat, Apocalipsa 3.5, este registrul tuturor celor care mărturisesc *creștinismul*, ale căror nume, ca și în cazul lui Israel, pot fi trecute în mod justificat sau nejustificat. Situația este diferită în capitolele următoare ale Apocalipsei. De exemplu, în capitolul 13.8 citim: „... și i (fiarei) se vor închina toți aceia care locuiesc pe pământ, al căror nume nu a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului celui înjunghiat”. Chiar expresia: „Cartea vieții Mielului celui junghiat” indică faptul că nu poate fi vorba aici simplu de o listă a creștinilor mărturisitori. Este mai degrabă acel document, așa cum l-am numit, care, întocmit de Dumnezeu Însuși pe baza harului Său care alege, este neschimbător, astfel încât nu există nici ștergeri, nici completări ulterioare. Cei înscrși în această carte sunt copii ai oamenilor curățiți și mântuiți pentru totdeauna prin sângele Mielului junghiat, care vor locui pe acest pământ în „zilele de pe urmă”, cu puțin înainte de arătarea Domnului. Ei nu aparțin miresei lui Hristos, soția Mielului, — mireasa nu mai este pe pământ în timpul domniei fiarei, iar toți cei care aparțin ei au fost aleși înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1.4; 1 Petru 1.2), în timp ce credincioșii menționați aici sunt înscrși în carte doar de la întemeierea lumii (compară și cu Apocalipsa 17.8) — dar ei vor trăi și vor domni împreună cu Mielul. După cum s-a spus deja, aceștia sunt credincioșii care trăiesc aici, în zilele „marelui necaz”, în timpul fiarei și al falsului profet, și care sunt persecutați și adesea uciși din cauza credinței lor.

La „cartea” în același sens trebuie să ne gândim desigur când, în Apocalipsa 20.12, cu ocazia judecării înaintea marelui tron alb, judecata finală, unde toți morții vor fi judecați după faptele lor, iar moartea și Hadesul vor fi aruncate în iazul de foc, „cartea vieții” va fi deschisă pentru a se constata că niciunul dintre cei judecați nu se află în această carte. Ah! Ei ar fi putut fi înscrși, dacă purtătorii lor ar fi răspuns chemării dragostei lui Dumnezeu în timpul harului. Dar ei și-au împietrit inimile și acum este prea târziu pentru ei, pentru totdeauna, partea lor este în iazul de foc! (Apocalipsa 20.15).

Cu aceeași ocazie, citim: „Cărțile au fost deschise”, ceea ce ne amintește în mod involuntar de o altă judecată menționată în Daniel 7.10: „Și morții au fost judecați după cele scrise în cărți, potrivit faptele lor” (Apocalipsa 20.12b). Aici, ca și în Daniel 7.10, nu trebuie să ne gândim la

„cărți” reale. Am spus deja că Dumnezeu, spre deosebire de om, nu are nevoie de astfel de mijloace pentru a-Și ajuta memoria. *Totul* este prezent pentru El, *nimic* nu este trecut cu vederea sau uitat de El. Imaginea este folosită probabil doar pentru a ne reaminti nouă, oamenilor, într-un mod ușor de înțeles și emoționant, că va veni o vreme când „Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, cu orice lucru ascuns, fie bun, fie rău” – o zi în care „Domnul va și aduce la lumină cele ascunse ale întunericului și va arăta sfaturile inimilor” (Eclesiastul 12.14; 1 Corinteni 4.5; compară cu Romani 2.16).

În Apocalipsa 21.27 se spune că numai „cei scriși în cartea vieții Mielului” vor intra în Ierusalimul ceresc, iar în cele din urmă, apostolul Pavel mărturisește în Filipeni 4.3 despre colaboratorii săi credincioși și cei care au luptat împreună cu el, că numele lor sunt în „Cartea Vieții”. Este evident că și în aceste două pasaje trebuie să ne gândim la cartea vieții în sensul restrâns analizat mai sus, similar cu Luca 10.20, unde Domnul le spune ucenicilor Săi: „Nu vă bucurați de aceasta, că duhurile vi se supun; ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise *în ceruri*”.

Titlul original: Das Buch des Lebens

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo, Anul 77, 1929, pag. 281-287.*